

DIUMENGE 4 DE QUARESMA any B

Quan el poble que es fia de si mateix és vençut per l'enemic i emportat captiu, on és Déu? Quan el Fill de l'Home és elevat a l'arbre de la creu, on és Déu? Què fa ell quan la desgràcia, el sofriment toca a la nostra porta? Les lectures d'aquest diumenge fan preguntes molt greus. Però a la vegada, aporten una resposta. No, Déu no és absent. No es desinteressa de les desgràcies i dels mals de la humanitat. Pel contrari, comparteix la seva sort i es reconcilia amb ella donant-li el seu propi Fill.

LA TAULA DE LA PARAULA

PER APROFUNDIR LAPRIMERA LECTURA: 2 Cròniques 36, 14-16. 19-23

Les primeres lectures d'aquest temps de Quaresma recorden les grans etapes de la història de la salvació. Hi ha primer l'aliança entre Déu i la humanitat després del diluvi. Després l'aliança amb Abraham, Isaac i Jacob: Déu que es crea un poble perquè sigui un signe entre les nacions. Al Sinaí, Déu conclou solemnement una aliança i dona la seva Llei. La Bíblia narra després com Déu dona una terra, un rei i un Temple al seu poble. Però tot açò desapareix quan Jerusalem caigué i fou destruïda per les forces enemigues. Aquesta crisi permet a la vegada refermar la fe. Els creients veuen en els esdeveniments tràgics un just càstig de Déu. El poble no ha respectat les clàusules de l'aliança i ha multiplicat les infidelitats, imitant totes les pràctiques sacrílegues de les nacions paganes. Pels seus Profetes, Déu l'ha posat en guàrdia, però ell l'ha convertit en burla els enviats de Déu. El càstig ha de servir de lliçó perquè el poble reflexioni i torni a Déu.

En aquest passatge del llibre de les Cròniques, l'autor, molt lligat a l'ambient sacerdotal, observador de l'ambient sacerdotal- observar la importància - observar la importància del tema del Temple i del respecte del dissabte- diu que el temps del càstig ha acabat. Veu en el decret de Cir, ordenant la fi de l'exili, el signe de que Déu ha perdonat el seu poble.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector estarà atent a l'evolució d'aquest relat en tres temps distints.

- L'exposició dels fets: *En aquells dies, tots els caps de Judea, els sacerdots reïncidien contínuament en la culpa d'imitar els costums abominables de les altres nacions estrangeres...*

- El lector notarà la frase central d'aquest fragment: *El Senyor, el Déu dels pares els enviava cada dia missatgers....*
- La còlera de Déu i les seves conseqüències baix la forma de la invasió i de la deportació: *fins que el Senyor s'enutjà a... llavors els caldeus incendiaren el temple... El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui havien escapat de morir....*
- El perdó de Déu manifestat per l'edicte de Cir: *Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgàs, de viva veu i per escrit, un edicte que deia:..*

SOBRE EL SALM 136

Els cants de Déu són salms a la glòria de Déu que resideix en el Temple de Sió. Però com aquests cants de pelegrinatge quan els pelegrinatges ja no tenen raó de ser? El Temple ha estat incendiat, la ciutat ha estat arrasada i la població deportada per aquells que irònicament demanen cants de pelegrinatge a les seves víctimes. Preguar amb aquest salm és fer-nos nostra la desgràcia, la humiliació i el sofriment de tots els deportats que es senten abandonats de tots, fins i tot de Déu..

Aquest salm era emprat probablement el dia del “dol nacional” amb que el poble d'Israel marcava l'aniversari de la destrucció del Temple de Jerusalem el 587 a. C., per l'exèrcit de Nabucodonossor, rei de Babilònia – evoca de forma molt poètica, el plany dels deportats, anhelant veure de bell nou Jerusalem i el seu Temple.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: Efesis 2, 4-10

La Carta als Efesis és una bella síntesis del pensament de l'Apòstol. Desenvolupa aquí el tema central de la salvació per la fe: és per gràcia que vosaltres heu estat salvats. La frase és repetida unes línies d'interval. Es troba aquí un accent nou que no es troba a les primeres cartes de l'Apòstol: la salvació no ha estat promesa per a la fi dels temps, sinó que ja s'ha realitzat gràcies a la nostra incorporació a Crist. Amb ell, es ha ressuscitat... ens ha fet regnar. Els verbs estan en passat. Gràcies a aquesta salvació ja adquirida, nosaltres podem fer bones obres. Aquestes són la resposta a l'amor primer de Déu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Després d'haver dit la primera frase: Germans, Déu és ric en misericòrdia el lector de la carta als Efesis notarà totes les expressions que Pau empra per dir aquesta misericòrdia i la seva conseqüència que no és altra que la salvació.

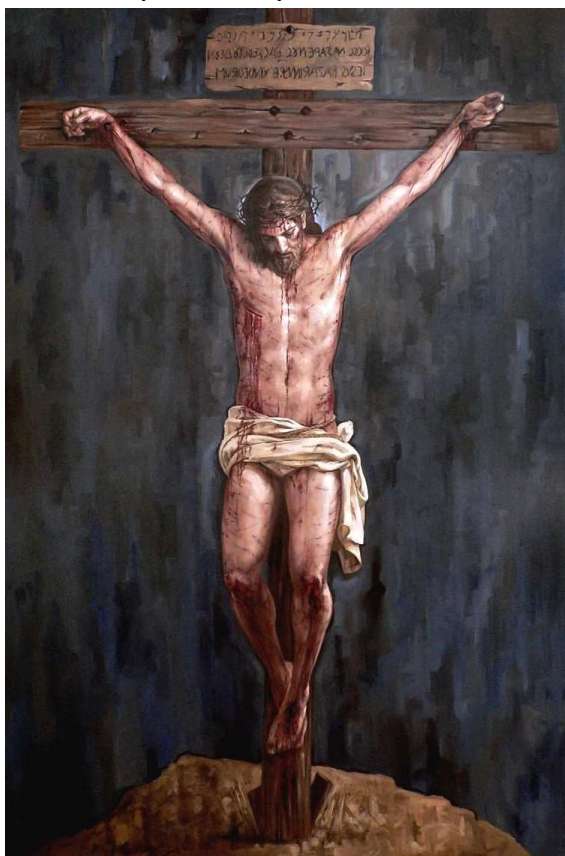
- Pel gran amor heu estat salvats.
- Per gràcia heu estat salvats
- Per la seva bondat envers nosaltres...

La conclusió d'aquest passatge obre la perspectiva d'una vida vertaderament cristiana, és a dir, recreada per la gràcia de Crist en el baptisme: És Déu que ens ha fet, i creat en Jesucrist...

PER APROFUNDIR L'EVANGELI de Joan 3, 14-21

L'Evangelí d'avui és el final de la trobada entre Jesús i el notable jueu Nicodem que l'anà a veure de nit. Després d'haver dialogat amb ell, Jesús es llença a un monòleg que acaba amb una evocació de la llum sobre les tenebres. És una bella conclusió a aquesta trobada nocturna. Jesús és la vertadera llum vinguda al món.

La primera frase del text mereix que un s'hi aturi. Evoca el projecte de Déu proposant una comparació ben prou audaç entre Jesús a la creu i la serp de coure feta per Moisès. Com es pot comparar Jesús, el Salvador, a una serp, encarnació del mal, segons la

simbologia bíblica? Un text del llibre de la Saviesa ens dóna una pista. Comenta la gesta de Moisès que, en la travessa del desert, quan el poble era atacat per serps "verinoses", havia fet una serp d'aram i l'havia fixada sobre un estendard. *Quan algú havia estat picat, mirava la serp d'aram i salvava la vida.* Nm 21, 8-9. L'autor del llibre de la Saviesa escriu: *El qui es girava a mirar-lo, quedava guarit; però qui el salvava no era allò que contemplava, sinó tu, Senyor, que salves tothom.* (16, 7). La imatge de bronze no salvava per ella mateixa com si posseís una força màgica, sinó que obligava a aixecar els ulls vers el Senyor.

Així un comprèn la comparació de Jesús. Déu és Salvador. Ell dóna la vida eterna al creient i el manifesta en Jesús elevat. Aquest mot pren aquí un doble sentit. Jesús que pren sobre seu el pecat del món és elevat, clavat a la creu, com la serp sobre l'estendard. Però Jesús és elevat igualment pel Pare. Segons el quart evangeli la creu és el lloc on Jesús és exaltat. Jesús elevat revela l'amor del pare: Déu ha estimat... Aixecar els ulls ver el Crist a la creu, és contemplar la misteriosa realització del projecte de Déu, evocat aquí per l'expressió així cal que... Projecte incompreensible per aquells les obres dels quals són malvades i que fan el mal. Però aquest projecte és descobert a aquells que actuen segons la veritat. És el cas de Nicodem. Cercant la veritat en Jesús, arriba a la llum.